

НАРОДЕН ТЕАТЪР "ИВАН ВАЗОВ"

a_1986_004260

Стенограма

ХУДОЖЕСТВЕН СЪВЕТ

Обсъждане на постановката на пиесата на
Метерлинк "СИНЯТА ПТИЦА"

С о щ и я

II април 1986 година

П Р И С Ъ С Т В У В А Щ И

ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ
БАНЧО БАНОВ
ПЕЛИН ПЕЛИНОВ
КОНСТАНТИН ИЛИЕВ
АНТОНИЯ КАРАКОСТОВА
ЕНЧО ХАЛАЧЕВ
НИКОЛАЙ ЛЮЦКАНОВ
СТЕФАН ДАНАИЛОВ
АСЕН ШОПОВ
ГЕОРГИ ГАЙТАНИКОВ
ГАЛИНА АСЕНОВА
АТАНАС ВЕЛЯНОВ
ВИОЛЕТА ГИНДЕВА
САВА ХАШЬМОВ
ТАНЯ МАСАЛИТИНОВА
ВЕЛКО КЪНЕВ
АНДРЕЙ ЧАПРАЗОВ
АНДРИАНА АНДРЕЕВА
СЛАВКА СЛОВОВА
МАРГАРИТА ДУПАРИНОВА
ИВАНКА ДИМИТРОВА
АСЕН МИЛАНОВ

КИРИЛ ВОДЕНИЧАРОВ
ИЛИЯ ДРАГНЕВ
АЛЕКСАНДЪР ПАНКОВ
МАРИЯ ДИМАНОВА

ЮЛИЯН ВУЧКОВ
ГОЧО ГОЧЕВ
НИКОЛА ПАРУШЕВ

О Т С Ъ С Т В У В А Щ И:
ЛЮБОМИР КАБАКЧИЕВ
МЛАДЕН КИСЕЛОВ

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е:

	стр.
I. ОТКРИВАНЕ И ДНЕВЕН РЕД	4
II. ИЗКАЗВАНИЯ	
АНДРЕЙ ЧАПРАЗОВ	5
МАРГАРИТА ДУПАРИНОВА	5
ЮЛИЯН ВУЧКОВ	6
ГОЧО ГОЧЕВ	10
СТЕФАН ДАНАИЛОВ	12
ГЕОРГИ ГАЙТАНИКОВ	14
АДРИАНА АНДРЕЕВА	14
ТАНЯ МАСАЛИТИНОВА	15
ИВАНКА ДИМИТРОВА	16
МАРГАРИТА ДУПАРИНОВА	17
ВИОЛЕТА ГИНДЕВА	17
ГАЛИНА АСЕНОВА	18
ЮЛИЯН ВУЧКОВ	19
НИКОЛАЙ ЛЮЦКАНОВ	19
ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ	20
III. ЗАКРИВАНЕ	
ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ	21

НАРОДЕН ТЕАТЪР "ИВАН ВАЗОВ"

Стенограма

Х У Д О Ж Е С Т В Е Н

С Ъ В Е Т

Състоял се в заседателната зала на Народен театър "Иван Вазов" на 11 април 1986 година

НАЧАЛО: 21.40 часа

КРАЙ: 22.45 часа

О Т К Р И В А Н Е

ПРЕДСЕДАТЕЛ ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ:

Другарки и другари,

Откривам заседанието на Художествения съвет, което ще протече при следния

ДНЕВЕН РЕД:

1. Обсъждане на постановката на пиесата "СИНЯТА ПТИЦА" от Метерлинк.
2. Разни.

Имаме необходимото участие на членовете на съвета, за да започнем обсъждането.

Имате думата за изказвания по представлението, което гледахме.

АНДРЕЙ ЧАПРАЗОВ:

Аз с три думи - кратки, прости - благодаря на всички. От сърце пожелавам успехи. Пиесата е чиста, хубава и за деца и за възрастни. Благодаря още веднъж.

МАРГАРИТА ДУПАРИНОВА:

Взимам думата, защото много пъти гледах репетициите на това представление и може би много рядко се е случвало в театъра, така да бъде изпълнено, това, което авторът е искал да каже, това което режисьорът е искал да предаде от автора и това, което са имали щастието актьорите да донесат до нас. Мисля, че просто е щастие за това, че др. Люцканов е имал възможността да предаде посланието на Метерлинк чрез тия прекрасни актьори и смятам много рядко така се наместват нещата, както в това представление. Навярно това е благославията на Метерлинк, че все пак се е намерило времето да прати своето послание към хората. Знам, че с много напрежение се започна работа - в смисъл, не знаеха колегите как ще стане тази пиеса.

Смятам, че с особена красота за това представление и водеща сила е участието на Ванча Дойчева. Този нейн глас, тази нейна интерпретация е обгърнала с особена красота цялото представление. Музиката на др. Карадимчев много, много ме вълнува и хубаво е, че краят е толкова богат. Аз не съм специалист, но това, което музиката носи в тази пиеса, смятам, че е нещо много хубаво и така както съм имала възможността да гледам все-

ки един изпълнител, даже и тези малки, много малки ролички, които много дълбоко ме вълнуват, са с много добродетели и с много жар направени. Разбира се и аз съм от тези, които съжаляват, че така се случи с нашата колежка Красимира Петрова и тя няма тази възможност да се нарадва на този хубав празник и смятам с една дума да изброя, че всичко си е на място - и костюми, и музика, и хубаво се координира тази техника. Смятам, че Н.Люцканов може да бъде щастлив с тази работа, защото това е един път в живота. Нека да е на добър час.

ЮЛИЯН ВУЧКОВ:

Аз също убедено мисля, че тази вечер бяхме свидетели на един радостен театрален факт, успех наистина не само за Народния театър, а въобще за нашия театрален живот. Не че тук не е имало и други хубави спектакли, и че в други театри, също не е имало хубави спектакли, имало ги е безспорно, но може би твърде много ни липсват такива спектакли и би трябвало по принцип да защитим това направление в нашия театър, без да отхвърляме нито едно от останалите, естествено, които също са жизнено необходими, ако защитаваме многообразието. Но наистина сега, когато толкова много липсва поезия в изкуството, в театъра, до някъде и в живота, да се създадат спектакли толкова поетични без да бъдат сладникави, разбира се и старомодно превъзнесени, с много мярка поетична, защото всички знаем, колко лесно може да се прекрачи границата на хубавата поезия и да се отиде в едно разкрасяване и в едно усладняване на въздействието. Мисля, че такива спектакли наистина ни липсват и по принцип трябва много смело и категорично да се насърчават. Това като поезия,

по отношении на стилистика и атмосфера е спектакъл, в който има много жизнерадост и много жизнелюбие, много голяма любов към човека. Аз без да отричам така наречените критични пиеси и критични спектакли, които имат много голямо място в нашия живот, защото оздравяват климата със своята критичност, никой от нас не може да си представи напредъка без силната критична струя в нашия театър, но мисля, че и тука тази жизнерадост не декларативна, не патична, не риторична по вина, преди всичко на "гениалния драматург", разбира се на Метерлинк на първо място, твърде много ни липсва. Този спектакъл ни връща именно към жизнерадостта, към жизнелюбието и към голямата любов към човека. И нещо, което искам да кажа за Николай Люцканов, аз винаги съм го харесвал, дори тогава, когато спектаклите му не са били равностойни и съм имал какво да пожелаая, дори в тях е имало много естетика и смея да кажа, че това е един режисьор-естет в най-хубавия смисъл на думата. Не говоря за този самоцелен естетизъм, а говоря за този много изострен усет за красота, за хармония, за това което се нарича синхронност на сцената, на еднакво високи обороти да работят всички творци - и арктъори, и сценографи, и тази хубава музика на Карадимчев, и тази сценография. Въобще всичко е много добре спятно, много добре организирано и много хубаво е овладяно сценичното пространство - и разиграно и овладяно. Така, че не мисля какво повече мога да кажа за цялостния положителен резултат, не защото съм дребнав, но понеже възможностите на този колектив са много големи, бих могъл да отправя някои частични препоръки, които може би ще имат известно значение, защото до 18-ти има

още време. Сега не искам да изброявам всички актьорски постижения в спектакъла, тъй като не мисля, че някои играе лошо, за да изброявам всички. На първо място, трябва да отбележим, и това е спонтанното изразено мнение на публиката и специалисти, разбира се – Сава Хашъмов, който играе блестящо, много ярко и с много финес. Ярко и с финес – рядко се срещат в българския театър. Така деликатно, с такова изящество и в същото време с такава плътност, жизнена, психологическа и каквато щете още. И за това, не случайно, той е един от хората, които дават тон на спектакъла, с много чувство за характерност, но не бутафорната, а тази, пак изисканата характерност.

Много харесвам Ванча Дойчева в първата част, в характерната роля. Там е намерила много интересни багри, щрихи, детайли. Във втора част, също с нейното голямо очарование, с много приятното излъчване, но може би с известна риторичност и известна доза декламативност, към която подвежда може би с текстът, би могло това да бъде малко спестено, обрано, за да може нещата да прозвучат по-приземено, без да бъде принизено. Това е единственото към нея, което мога да пожелая, като отчитам много сериозен успех в първата роля – не красавицата, а онази другата, да я наречем грозната, характерната фея, може би по-точно казано.

Това момиче, партньорката на Владимир Люцканов, буди в мен известни смущения, ще ме извините може да съм краен, но тя няма очарование и излъчването за тази роля и твърде много излиза извън спектакъла. Дали руса перука да ѝ се сложи, това може да е много механично и дребнаво, но то може да спаси, може би, донякъде положението, но тя има малко неприятно излъчване в тази роля. Много е изострена, има нещо грубо бих казал, не

носи тази поетичност, която дори отрицателните герои на спектакъла я носят. Ще трябва да се поработи с нея. Много са характерните интонации, бих казал неприятно модерните интонации, как да ги нарека, малко простовати, изпростяват като цялостно въздействие и трябва да се помисли, да се поработи с нея. Има още време. Просто тя се отделя от целия ансамбъл и като физическо излъчване, и като присъствие, като интонация също. Другите актьори виждам как са измерили ^{всичко} много финес, с много точност. При нея нещата все още са много груби. Тя е млада, но ние вече трябва да се откъснем, ще си позволя да кажа това изречение, да смятаме, че човек става професионално зрял чак на средна възраст.

Имам някои бележки по отношение на отрицателните герои. Смятам, че в спектакъла липсва малко това напрежение в очакване на неизвестността. Тези млади хора - момче и момиче, тръгват нанякъде, тръгват към неизвестността. Тази неизвестност има загадъчност, има конфликти, има острога, има демонични сили и на мен ми се струва, че този конфликт, трябва да се изостри, да се почувствува и да се усети. Играта е игра, но на моменти играта е по-скоро забавна, отколкото в нея да се чувствува остротата. Липсва драматизъм на срещата на двамата герои с тези препятствия, докато се стигне до Синята птица. И затова ми се струва, че цялата първа част като гама, прилича на втората част. Това успокояване на гамата във втората половина, може да се появи, но в първата е задължително според мен едно изостряне на напрежението, именно потъване в неизвестността. Трябва да се разбере, че играта е истина и истината е игра. Това, което

Лицканов може да постигне с много малка намеса, с неговия огромен опит и опита на състава, не е никакъв проблем да го направи и да внесе малък прелом в това, за да може освен усмивка да има и драматизъм. Тъй като има много лирика, много поезия, по-голямо количество драматизъм няма да навреди на спектакъла.

Тази златна чанта, с която се появи Ванча Дойчева, трябва да се махне, да се замени с друга.

Много съм щастлив, че в този спектакъл има освен изяснен пластически облик, една много артистична, много изискана физиономия – визуална, зрелищна, но има и хубаво слово – култура на общуването. Има грижа за словото и за речта. Не от всички, разбира се, не е само в младата, тази, която има да работи върху словото и други има, които трябва да пороботят. Интересно е, че част от миманса, младите, по-са свежи от колкото някои от по-възрастните.

С това искам да завърша, като се надявам, че Лицканов – режисьор с огромни творчески възможности, доказани, никакъв проблем не е за него при този висок художествен резултат, който е постигнал този състав, да има предвид някои от тези забележки. Осветлението ми се вижда, че е едно и също и в първата и във втората част. И за това може да се помисли също, за да се разобрази малко първата част, да е по-драматична от втората, която е главно по-оптимистична, и то може да бъде оръжие за това, което пожелах като препоръка от моя страна.

ГОЧО ГОЧЕВ:

Съветът е многолюден, затова приканвам и себе си главно и следващите за кратки изказвания. Не правя критика. Какво

мога да кажа - театърът трябва да бъде поздравен, че извади от забвение тази гениална пиеса.

Кое е новото? За мен в работата на Люцканов и въобще на всички участници има две неща. Първото - един определен копнеж или стремеж към синтез. И за музиката се каза, и за костюмите - в тях е душата на вещите и в сценичното пространство, в тия простори. Наред с това, всичко това не е формално, днешният театър е театър на синтеза, просто тази пиеса търси синтеза и в същото време, това което за мен е най-важно, аз отчитам и времето, как времето е дало един отпечатък и в интонацията. Без да е грубо. В сцената на неродените деца, дето някъде има и ирония, известна апострофика, които не са пресилени, а са родени от един вкус и към това, че всяко време дава отпечатък на една интонация. Тук интонацията е богата, лирична и там където е нужно комедийна, някъде тъжна, бих казал пак иронична и т.н. Аз няма да правя анализ на образите, но има нещо, което е по-правимо. Сцената в гората, която на мен никак не ми хареса. Грубее, има конфликт, но и смъртта, дори и грубостта, трябва да бъдат облечени в една красива, мелодична форма. Някъде дразнехатия викове, това боричкане, тази свадливост. Още повече, същите актьори играят в тази чудесна сцена с "неродените деца". Там Юри има малка роличка. Какво има в нея - чистота има, една мечтателност и една усмивка.

Няма да се изказвам за актьорите, защото всичко е така великолепно. Каза се за това, но тази сцена в гората, ако се съгласи Люцканов, тази сцена е една инерция.

Завършвам с една гениална мисъл на Хегел: "Ушите и очите

трябва да се уважават" - т.е. сетивата. Някои неща могат да се опростят. На добър час.

СТЕФАН ДАНАИЛОВ:

Предлагам да минем направо към поправимото, за да бъдем по-делови. Първо ще започна от финала. Тъй като песента е много хубава, колегите пеят прекрасно, но е дълга. Моята необходимост беше, нещо да стане на сцената, което вече трябва да бъде чисто режисьорско, не толкова да се раздвижат хората, а нещо да стане в цветовете, малко са сиви, нещо трябва да ги стопли още, тъй като песента е дълга, тя се повтаря, нещо трябва да стане, което да шашне децата. За това, което на времето говорихме - да бъде едно представление, което да ни грабне надеждата, че трябва да се намери тази синя птица. Не знам имаме ли средства в театъра, технически - такива, каквито нещо може да направят, имаме ли време? Това за финала.

Аз искам да се спра на тази сцена в гората. Там, в тази гора става страшна работа. Колегите се опитват да правят страшното с тия викове, които някои напъват повече, другите са по-приглушени, а ми се струва, че цялата сцена ритмически е решена еднакво, едно е. Началният танц, който вдига нещата и от тук на там почва повествуването, което не ги прави по-активни, за да стане наистина нещо страшно, да не забравяме, че няма да е вече тази аудитория, която тази вечер беше, а че ще са деца. Те трябва да усетят страшното, че нещо с тези двама герои ще стане и тогава да се намеси много по-активно Светлината - "Спрете, какво правите?" Защото малко става разказ. Проекторът минава до нея, връща се. Може би там този танц да

бъде забавен, някак си пречи за по-активното присъствие на цялата група, която е там.

Много ми се искаше, разбира се — то и време няма, но много силно започва първият танц на стрелките. Прекрасно направено, високо професионално и трябва да ви кажа, че така ми се искаше още един такъв танц да има в тези два часа и половина. Още един танц от двама-трима човека. Да се види, че и това можем. Говоря като максималист, другари.

И нещо, което е основно, и към което аз имам голяма съпротива. Това, което е направил като партитура Карадимчев е прекрасно от съвременна гледна точка. Първият мотив е песен, която е негова. Когато тръгва да идва водата, Дора Грашева е намерила една от най-остарелите популярни мелодии на Сингарс-сингарс, която веднага те хвърля в нещо, което е чуждо. Става въпрос че музиката която влиза отънка е като тегло много по-малко от оригиналната музика. Просто си личи, че едното е едно- другото е друго. Тя си е прекрасна сама за себе си, но това е едно от нещата, които много често слушаме. Но и това трябва да бъде чисто авторски лайфмотив. Много чисто са намерени нещата, но някак си не контактуват.

Аз съм много щастлив, че се усеща, че на самите артисти страшно им се играе. Усещам удоволствието, удовлетворението от нещо. Че това което се прави долу на камерна сцена, с тези френски, испански истории, дава възможност колегите да повярват в това, че са и танцувални. Че и това могат ансамбловото, че няма лошото отношение на един към друг, на по-голямата и по-малка роля. Само не разбрах, защо другарката Кузманова не излиза на финала. Това ми се струва несериозно. Все пак тука се явява вто-

рият вариант на поколение и ми се струва, че трите основни стълба, в лицето на Ванча, Савата и на Нощта, която е една сериозна работа. Трябва да присъствува. Това щастие не го търсят само най-младите.

Искам да кажа две думи - този път, техническите служби на това представление бяха изрядни, което ни кара да мислим, че и по-тежки работи могат да правят. Да се надяваме, че представлението, от тази гледна точка ще върви поне чисто. На добър час.

ГЕОРГИ ГАЙТАНИКОВ:

Аз критични бележки не мога в момента да правя, защото е много силно впечатлението ми. В първата част усетих едно леко спадане. В момента не мога да си дам сметка на какво се е дължало - на ритъма ли, не мога да ви кажа, но не за това искам да се изкажа. Просто след като свърши представлението, много дълго време и до сега, аз имах желанието, просто да мълча, така една приятна отпуснатост и умора изпитвах от завършването на това представление. Трябва да ви кажа, че в мене се събудиха много от младенческите ми чувства, тогава, когато си представях какво трябва да бъде театъра, това облагородяване, извишаване, щастие, което изпитах, радост и т.н. Благодаря на всички, не искам да пропусна никого, но компонентите са много и ще ме извинят ако някой пропусна - актьорите, режисьора, музиката, танците, костюмите - да са живи и здрави и на добър час.

АДРИАНА АНДРЕЕВА:

Искам да изкажа радостта си от представлението, вътрешна радост ни оставя спектакълът. Искам да поздравя Николай и колегите си - направо им се радваш, като ги гледаш. Така сме се

смяхли на Савата. Едно детенце пред нас много ръкопляскаше. Това говори за следващата публика, която ще гледа.

Осветлението много ми хареса. Удивих се, че на голяма сцена се вижда всяка мимика, всяка гримаса така добре. На добър час.

ТАНЯ МАСАЛИТИНОВА:

Аз искам да кажа две думи. Присъединявам се към всички хубави думи, които са казани. Много отдавна не съм се вълнувала така в театъра, не съм се превръщала в дете. Тя не е само детска пиеса, накрая се разплаках. Стана ми тъжно и радостно за това, че това е рядко хубаво организиран спектакъл, с толкова много красота, радвах се на своите млади колеги, които така чудесно танцуваха, толкова бяха предестни и всеки си е на мястото - няма малка роля, няма голяма. Великолепно организиран спектакъл. Аз помня, когато приемахме пиесата, колко се тревожихме за техническата част. Но Кольо постигна действително много хубав резултат. Искам да поздравя и художниците и техническите служби. Само ми се струва, на моменти, осветлението би трябвало да бъде малко по-тайнствено. Например, когато танцуват привиденията - прекалено ми са ярко осветени, може би малко по-синкаво - на моменти ми се оголваха нещата. На моменти. Аз много съжалявам, че не можахме да видим Краси-мира. Всички говорят, че тя много хубаво си е направила ролята и че е намерила много интересни неща, но тя ще оздравее и когато ѝ дойде времето ще играе. Но трябва да бъде поздравено и това момиче - от сърце, което много ми хареса.

Искам да поздравя особено много Кольо. Това до сега

е най-хубавата му работа в театъра, която е направил.

Аз искам да подхвърля такава идея. Според мен, това представление трябва да бъде показано в Москва. Ще ви кажа защо. Защото тяхната "Синя птица" е много по-слаба. Аз съм я гледала. Просто простее. Това е мое мнение. Аз мисля, че ние с това представление ще направим впечатление. Аз просто подхвърлям - като идея. Би било едно хубаво представяне от всичките тези чудесни млади хора на нашия театър.

ИВАНКА ДИМИТРОВА:

Преди всичко ми направи силно впечатление и ме развълнува красотата на спектакъла. Красота и визуална, и духовна. И в това направление единственото нещо, което е в дисхармония е сцената в гората. И мисля, че там трябва да се намери, дори Лицканов да не е съгласен, онова което във всичко друго той постига - и красотата и мечтата на човека, по пътя на красотата, не по пътя на контраста на грозното и красивото, а по пътя на мечтата на човека за това, което можеш да сънуваш, за това което можеш да желаш, за това, което го нямаш, а искаш да го имаш. И тука вече натежава тази сцена.

Няма ли възможност летящите птици да бъдат на по-високо ниво. Много са ниско за да плуват. Да са на по-висок подиум.

Доволна съм, че така успешно се справят хората, които работят в спектакъла и запълват едно място, което липсва не само като детска пиеса, а като духовно направление в работата.

МАРГАРИТА ДУПАРИНОВА:

Ще ми тежи на съвестта, ако не отбележа това, което получих от играта на Сава Хашъмов. Аз присъствувах онзи ден на една много тежка репетиция и бях благодарна на Сава Хашъмов, за това, че той неспирно вярваше в това, което прави и предава своя ток на цялата група. Особено съм благодарна на нашия Сава, за това, което и този път прави. Що се отнася до участието на младата колега-студентка от ВИТИЗ, нейната работа е едно доказателство за тази единна българска театрална школа. Това е едно доказателство, че има в какво да вярваме и да се опираме в своя театър.

ВИОЛЕТА ГИНДЕВА

Аз искам да поднеса и своя поклон към целия екип, който е работил върху това произведение, всички вие може да се поздравите с действително блестящ спектакъл - и режисура, и ходожниците-двамата, и композитора, и балетмайстора, и актьорския екип - великолепна работа. Блестяща работа на колегите. Специално искам да отделя внимание на двете млади колежки Камелия и Елжана, които правят брилянтен танц - соло на стрелките; на Йорданка Кузманова - великолепна работа, на колежката Кузманова; на Ванча и на цялата група, която работи толкова всеотдайно, толкова ентусиазирано.

Хрумна ми нещо, понеже за тази сцена в гората се говори много, ако се прави някаква промяна в тази сцена, струва ми се че, бялата е именно в този забавен каданс. Би ли могло да се тръгне, изхождайки от думите на Светлината. Дърветата да не са грозни от самото начало, даже костюмите им да бъдат по феерични. Определено трябва да се смени забавения каданс.

Той трябва да бъде чак на края, когато децата поглеждат към Светлината.

И нещо друго, което е много дребно, но понеже целият спектакъл е просто като дантела – на финала, когато душите на вещите се превръщат във вещи, много внимателно да излизат и да се крият. Струва ми се, че в момента се получиха три финала. Там трябва да помислите – да стане действително една точка, без колебание. Играйте го с удоволствие, мисля, че ще има успех.

ГАЛЯ АСЕНОВА:

Когато се събрахме на първа репетиция, другарят Луканов каза, че нашата основна задача ще бъде да се опитаме да станем по-добри. Вие всички можете да си представите как са прозвучали тези думи в ушите на артистите, на този първи прочит на пиесата. Още повече, в момент, в който ние разбрахме, че няма да има много централни роли, че роличките са малки, че работата ще бъде тежка. Сега вече тези думи звучат по друг начин и аз си позволявам да говоря от името на моите колеги, особено от името на ядрото млади актьори, тъй като ние вече мислим по един начин, ние усещаме по един начин спектакъла, ние се вълнуваме по един и същи начин.

Започна процесът, малко трудно. Първите репетиции бяха изключително тежки. Някъде може би на четвъртата-петата репетиция ние усетихме някъде вървят нещата и тогава се запалихме истински. За много малко представления досега сме се палили така масово. И се получи това, което беше необходимо, за да тръгне репетиционният процес.

Що се касае до ансамбъла, вие които гледахте имате впечатления, но вероятно има значение това, че Петя Стоилова е работила ансамблово съчетание и знае, какво значи това да се получи синхрон. Вярно е, че нещата са още недоизработени, и че в процес на работа те ще бъдат усъвършенствани. По този въпрос спор няма. Но се получи ансамбъл, получи се атмосферата, получи се сплотяване на колектива, може би защото за нас беше ясно и голямото предназначение на спектакъла - да доведем преди всичко младите в залата и в същото време и възрастните да намерят необходимо то за тях. Мисля, че основната задача, макар, че все още има бележки и режисьора няма начин да не ги вземе предвид, но за мен е ясно, че основната задача е изпълнена. Може би самите ние, станаме по-добри в процеса на работата върху този спектакъл.

Не можах да разбера, Юлиан Вучков-каза нещо за миманса, някаква бележка направи за миманса. За кой миманс?

ЮЛИАН ВУЧКОВ:

Например в гората, понеже ме питаш, има хора, които играят бутафorno в миманса. Ако искаш да го наречем колектив, ако е обидна думата "миманс" ще заменим "миманс" с "колектив", ако не с "хор" да го заменим. Но има нещо бутафorno в тази сцена. Например като миманс, като колектив - както щеш.

НИКОЛАЙ ЛЮЦКАНОВ:

Първо аз искам да благодаря на колегите за добрите думи, за вниманието, с което гледаха всичко. Искам да искажа и благодарност към целия екип, който работи всеотдайно, защото какъвто ще да е, той е изработен точно за два месеца, т.е. въпрос на експлоатация и на преорганизация и на технически служби и на

енергията на хората.

Бих искал да изкажа благодарност на актьорският състав, който наистина стана по-добър - хората се сплотиха и големият автор с големите си мисли повлия по всяка вероятност да се стремят към докопването на нещо друго.

Въпросите, които се поставиха тук-там, критичните, аз ще премисля. Време както се казва има и няма-това са две репетиции - сутрешни с публика. Така че, каквото мога на тези две репетиции аз ще направя. В процеса на играенето на спектакъла, мисля, че много неща ще си дойдат на мястото и съм твърдо убеден, щом хората са обединени от една мисъл надали ще развалят представлението. Те, мисля, че ще съсиджат все повече и ще намерят все повече ценности в драматургията на Метерлинк и в расъжденията за това има ли синя птица или няма. Благодаря.

ПРЕДС. ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ:

Тук се казаха достатъчно неща. Аз искам да отбележа само, че след доста колебания ние правилно се ориентирахме репертоарно към "Синята птица", към един голям автор, чиито образи и идеи ние можем да поднесем в едно добро представление на нашата публика. Представлението е много сложно и аз искам да благодаря на режисьора и целия екип, и на актьорите за труда, който беше положен. Аз лично, скоро не съм ходил на такова представление, с такъв характер, но гледах с много голямо любопитство и интерес и ми беше приятно да го гледам.

Тук се направиха някои бележки и някои от тях имат основание. Режисьорът трябва да прецени сам. Но за гората и за някои изпълнители и изпълнителки, които на мен много добре не

ми стоят, аз ще говоря с режисьора по този въпрос допълнително.

Можем да бъдем доволни от начина, по който ние се справихме с тази задача, затова защото в Народния театър от много дълго време не е правено такова представление. И може би отново ще се опитаме по такъв начин да направим съпричастни към великото изкуство на театъра младите поколения, което е задача № 1 за възпитанието на човека в днешните твърде прагматични времена. В случая театърът е много поетичен, много извисен, наситен с красота, с високи чувства и ние трябва да направим всичко възможно той да бъде видян и гледан от колкото се може повече хора. Ние посветихме постановката на движението "Знаме на мира", тъй като смятам, че идеите на това представление са съпричастни с идеите на движението "Знаме на мира" и се надявам, че ще можем да утвърдим, който знае защо, отминалата традиция, старата традиция на Народния театър, свързана с децата, свързана с младото поколение в нашата страна. [✓] възстановяване на тази традиция с детски утра и с представления, с които ние да насаждаме вкус към театралното изкуство от най-млади години.

Още веднъж благодаря за упорития труд и за резултата, който имаме възможността да видим, и който смятам, че всички нас ни удовлетворява, независимо от забележките, които бяха направени.

ЗАКРИВАНЕ:

ПРЕДС. ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ:

Другарки и другари,

Поради изчерпване на дневния ред, обявявам заседанието на Художествения съвет за закрито!

ДИРЕКТОР:


/Д. Фучеджиев/